

Problematyka przejścia do wykonania kary pozbawienia wolności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – zagadnienia wybrane

ŁUKASZ KACZOR*

STRESZCZENIE

Artykuł przedstawia kluczowe zagadnienia problematyki przejścia do wykonania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej kary pozbawienia wolności. Autor artykułu za szczególnie doniosłe dla praktyki sądowej uznał kwestie: zgody na przekazanie, kwalifikacji prawnej przypisanego czynu, odmowy wykonania kary z uwagi na jej wymiar oraz wymóg oceny możliwości osiągnięcia celów kary. Analiza stosownych przepisów doprowadziła do wniosku, że wobec szerokiego określenia wyjątków od wymogu udzielenia przez skazanego zgody przekazanie kary pozbawienia wolności do wykonania w innym państwie jest w praktyce regułą, a nie wyjątkiem. W zakresie wymiaru kary sąd okręgowy związany jest wysokością kary orzeczonej w państwie wydania. Przyjęcie odmiennego poglądu prowadziłyby do wniosku, że adaptacja kary umożliwi dostosowanie jej wymiaru do polityki karnej państwa wykonania, co w konsekwencji prowadziłyby do wymiaru kary na nowo. Tylko więc w przypadku, gdy orzeczona kara ze względu na czas jej trwania jest niezgodna z prawem państwa wykonania, dopuszczalne jest jej dostosowanie, o ile kara nie przekroczy maksymalnego wymiaru kary za podobne przestępstwo w prawie państwa wykonania. Sąd okręgowy powinien także dodatkowo wyjaśnić, czy sąd wnioskujący o przejście wykonania kary podjął się oceny, czy wykonanie kary w Polsce zwiększy szansę na realizację wychowawczych i zapobiegawczych celów kary wymierzonej skazanemu, albowiem już w preambule decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW wskazano,

* Mgr Łukasz Marek Kaczor, egzaminowany aplikant sądowy, starszy asystent sędziego w Sądzie Apelacyjnym w Szczecinie, II Wydział Karny.

że wykonanie kary w państwie wykonującym powinno zwiększać szansę na resocjalizację osoby skazanej.

Słowa kluczowe: decyzja ramowa Rady 2008/909/WSWiS, przejęcie kary do wykonania, zgoda na przekazanie i odbycie kary pozbawienia wolności, przejęciu w trybie ENA do wykonania kary

1. WPROWADZENIE

Złożenie wniosku przez jedno z państw Unii Europejskiej o przejęcie do wykonania na terytorium RP kary pozbawienia wolności rodzi wiele problemów natury jurystycznej. Zbadanie takiej sprawy wymaga zachowania szczególnej wnikliwości. Sąd okręgowy zobligowany jest bowiem m.in. do ustalenia, czy w sprawie nie wystąpiły jakiegokolwiek obligatoryjne lub fakultatywne podstawy odmowy wykonania orzeczenia wskazane w art. 611tk § 1 i 3 k.p.k. Zgodnie z art. 611 tl k.p.k. zobowiązany jest także określić kwalifikację prawną czynów według prawa polskiego oraz zaliczyć na poczet kary okres faktycznego pozbawienia wolności skazanego w państwie wydania orzeczenia.

Kompleksowe omówienie tej złożonej tematyki przekraczałoby ramy niniejszego artykułu. Przedstawione w nim zostaną zatem kluczowe, zdaniem autora, zagadnienia tej doniosłej instytucji procesu karnego. Omówiono zatem w nim, kolejno, kwestie: zgody na przekazanie, kwalifikacji prawnej przypisanego czynu, odmowy wykonania kary z uwagi na jej wymiar oraz wymogu oceny możliwości osiągnięcia celów kary.

2. ZGODA NA PRZEKAZANIE

Sąd orzekający powinien ustalić, czy skazany, będący obywatelem polskim, wyraził zgodę na przekazanie i odbywanie kary pozbawienia wolności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a jeśli nie wyraził takiej zgody, to czy zgodnie z art. 611tk § 1 pkt 3 k.p.k. ma on stałe lub czasowe miejsce pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Brak zgody skazanego nie stanowi zatem automatycznie negatywnej przesłanki przejęcia kary do wykonania, jeżeli zostanie ustalone, że skazany jest obywatelem polskim i posiada w Polsce stałe lub czasowe miejsce pobytu. Zgodnie z treścią art. 611tk § 1 pkt 3 lit. b k.p.k. zgoda skazanego na przekazanie nie jest ponadto wymagana w przypadku, gdy została wobec niego wydana decyzja o wydaleniu lub deportacji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Jeśli więc skazany nie ma stałego lub czasowego miejsca pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, to konieczne jest ustalenie, czy została wydana wobec niego decyzja o wydaleniu lub deportacji na terytorium RP. Jednocześnie wskazać należy, że stosownie do treści art. 6 ust. 2 lit. b decyzji

ramowej Rady 2008/909/WSWiS¹ zgoda osoby skazanej na przekazanie wyroku w celu jego uznania i wykonania kary nie jest wymagana w przypadku, gdy wyrok wraz z zaświadczeniem jest przekazywany do państwa członkowskiego, do którego osoba skazana będzie deportowana po zwolnieniu jej z wykonania kary na podstawie nakazu o wydaleniu lub deportacji będącego częścią wyroku lub decyzji sądu albo organu administracyjnego lub jakiegokolwiek innego środka będącego następstwem wyroku.

Z kolei art. 4 ust. 1 lit. b cytowanej decyzji stanowi, iż bez konieczności uzyskania zgody skazanego (co wynika z odesłania do treści art. 6 ust. 2 lit. b decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW), w sytuacji gdy osoba skazana przebywa w państwie wydającym lub państwie wykonującym, wyrok wraz z zaświadczeniem może być przekazany do państwa członkowskiego, którego osoba skazana jest obywatelem, ale w którym nie mieszka i do którego będzie deportowana po zwolnieniu jej z wykonania kary na podstawie nakazu o wydaleniu lub deportacji będącego częścią wyroku lub decyzji sądowej albo administracyjnej lub jakiegokolwiek innego środka będącego następstwem wyroku.

Treść wskazanych przepisów decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW została implementowana w przywołanym art. 611tk § 1 pkt 3 k.p.k. Należy dodać, że zarówno ze struktury tego przepisu, jak i jego treści jasno wynika, iż posiadanie obywatelstwa polskiego i jednocześnie stałego lub czasowego miejsca pobytu na terytorium RP oraz wydanie decyzji o wydaleniu lub deportacji stanowią odrębne (rozłączne) przesłanki uzasadniające przejście kary pozbawienia wolności do wykonania pomimo braku zgody skazanego na przekazanie. Nawet brak miejsca pobytu w Rzeczypospolitej Polskiej nie stoi więc na przeszkodzie w dopuszczeniu przejścia orzeczenia o karze pozbawienia wolności do wykonania, jeżeli wobec skazanego w państwie wydania orzeczenia wydano decyzję o wydaleniu lub deportacji².

Podsumowując analizę kwestii zgody skazanego, powtórzyć należy, że od zasady uzyskiwania owej zgody, na podstawie art. 611t k.p.k., podobnie jak to przewiduje art. 6 decyzji ramowej 2008/909/WSiSW, dopuszcza się trzy wyjątki:

- gdy orzeczenie jest przekazywane do państwa, którego skazany jest obywatelem i jednocześnie ma on w nim miejsce stałego lub czasowego pobytu (art. 611t § 5 pkt 1 k.p.k.);

¹ Decyzja ramowa Rady 2008/909/WSWiS z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L. Nr 327 z 5.12.2008 r.); dalej: decyzja ramowa Rady 2008/909/WSiSW.

² Zob. postanowienie SA w Gdańsku z 11.08.2016 r., II AKz 521/16, Przeg.Orz. SA Gd. 2016 nr 4, str. 183, Legalis nr 1538698.

- gdy chodzi o przekazanie orzeczenia do państwa, do którego skazany cudzoziemiec będzie wydalony po odbyciu kary lub zwolnieniu z zakładu karnego, na podstawie prawomocnej decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu (art. 611t § 5 pkt 2 k.p.k.);
- w razie przekazania orzeczenia do wykonania w państwie, do którego skazany zbiegł z obawy przed toczącym się na terytorium Polski postępowaniem karnym lub obowiązkiem odbycia orzeczonej kary (art. 611t § 5 pkt 3 k.p.k.).

W związku z tak szerokim ujęciem wyjątków można postawić tezę, że wymóg wyrażenia przez skazanego zgody stanowi w praktyce wyjątek, a zasadą jest przekazanie wyroku do wykonania w innym państwie, niezależnie od istnienia zgody skazanego³.

3. KWALIFIKACJA PRAWNA PRZYPISANEGO CZYNU

Odnosnie do oceny prawnej dotyczącej przejęcia wykonywania kar wskazać również należy, że orzekając o wykonaniu kary pozbawienia wolności w trybie art. 611t § 1 k.p.k., sąd określa kwalifikację prawną czynu według prawa polskiego. Art. 607s § 4 k.p.k. stosuje się odpowiednio. Na poczet orzeczonej lub wykonywanej kary pozbawienia wolności zalicza się okres faktycznego pozbawienia wolności w państwie wydania orzeczenia. Zgodnie z art. 607s § 4 k.p.k. w postanowieniu, o którym mowa w § 3, sąd określa kwalifikację prawną czynu według prawa polskiego. Jeżeli kara lub środek, orzeczone przez organ sądowy państwa wydania nakazu europejskiego, przekraczają górną granicę ustawowego zagrożenia, sąd określa podlegającą wykonaniu karę lub środek według prawa polskiego, w wysokości odpowiadającej górnej granicy ustawowego zagrożenia, uwzględniając okres rzeczywistego pozbawienia wolności za granicą oraz wykonaną tam karę lub środek.

Jeżeli rodzaj kary polegającej na pozbawieniu wolności jest nieznanym ustawie, to na podstawie art. 611t § 2 k.p.k. sąd określa podlegającą wykonaniu karę jako karę pozbawienia wolności. W sytuacji gdy przestępstwo zgodnie z przyjętą według prawa polskiego kwalifikacją prawną nie jest zagrożone karą pozbawienia wolności, wykonuje się karę orzeczoną przez sąd państwa wydania orzeczenia w wymiarze nieprzekraczającym 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wnioskować więc należy, że art. 611t k.p.k. upoważnia polski sąd do przekształcenia orzeczenia zapadłego w państwie wydania w UE w sposób umożliwiający wykonanie kary pozbawienia wolności zgodnie z prawem polskim.

Wykonanie kary pozbawienia wolności w RP następuje na podstawie orzeczenia polskiego sądu, a nie wyroku sądu państwa wydania orzeczenia. Oznacza

³ Zob. E. Zielińska, A. Serzysko, *Przekazywanie skazanych na kary pozbawienia wolności*, Warszawa 2015, s. 50.

to w konsekwencji, że rolą polskiego sądu jest określenie najistotniejszych elementów orzeczenia podlegających wykonaniu na terytorium RP. W znaczeniu formalnym przypomina ono orzeczenie zapadłe w sprawie krajowej, z tą różnicą, iż sąd nie rozstrzyga merytorycznie sprawy, gdyż jej rozstrzygnięcie nastąpiło w państwie wydania, gdzie poza przesądzeniem kwestii odpowiedzialności karnej orzeczono podlegającą wykonaniu karę pozbawienia wolności. Adaptacja kary pozbawienia wolności następuje w tym samym orzeczeniu, w którym sąd okręgowy orzeka o jej przejściu do wykonania w Polsce. Obie kwestie rozstrzygane są w tym samym postępowaniu i jednym postanowieniem.

Postanowienie o przejściu do wykonania kary pozbawienia wolności powinno zawierać wskazanie czynu przypisanego skazanemu i jego kwalifikacji prawnej według prawa polskiego. Zachowanie skazanego opisane w przejętym do wykonania orzeczeniu podlega ocenie pod kątem tego, czy czyn ten, gdyby został popełniony w Polsce, stanowiłby przestępstwo według prawa polskiego. Zakwalifikowanie czynu według prawa polskiego pozwala na ustalenie zagrożenia karą. Sąd okręgowy nie ma bowiem swobody w zakresie wymiaru kary, lecz związany jest wysokością kary orzeczonej w państwie wydania. Przyjęcie odmiennego poglądu prowadziłoby do wniosku, że adaptacja kary umożliwia dostosowanie jej wymiaru do polityki karnej państwa wykonania, co skutkowałoby wymiarem kary na nowo. Tylko więc w przypadku, gdy orzeczona kara ze względu na czas jej trwania jest niezgodna z prawem państwa wykonania, dopuszczalne jest jej dostosowanie, o ile kara nie przekroczy maksymalnego wymiaru kary za podobne przestępstwo w prawie państwa wykonania (art. 8 ust. 2 decyzji ramowej 2008/909/WSiSW). Ustawodawca zastrzegł dokonanie adaptacji wysokości kary, na zasadzie odwołania do odpowiedniego stosowania art. 607s § 4 (art. 611tł § 1 zd. 2).

Pogląd prezentowany przez Sąd Najwyższy, na gruncie art. 607s § 4 zd. 2 k.p.k. w zw. z art. 607t § 2 k.p.k., zakłada, że przy przejściu w trybie ENA do wykonania kary lub kar orzeczonych przez sąd innego państwa członkowskiego UE adaptacja tego wyroku do prawa polskiego w celu jego wykonania jest możliwa wyłącznie w odniesieniu do wysokości tych sankcji karnych, i to tylko wtedy, gdy owe sankcje orzeczone przez sąd państwa wydania nakazu przekraczają górną granicę ustawowego zagrożenia przewidzianego za to przestępstwo lub przestępstwa w Polsce. Polegać może ono tylko na orzeczeniu w to miejsce kary lub środka karnego w wysokości odpowiadającej górnej granicy ustawowego zagrożenia wynikającej z kwalifikacji prawnej przyjętej dla tego czynu w prawie polskim⁴.

⁴ Zob. postanowienie SN z 30.11.2011 r., I KZP 15/11, OSNKW 2011, nr 12, poz. 106.

Sąd, dostosowując karę na podstawie art. 607s § 4 k.p.k., nie wymierza kary na nowo, lecz tylko i wyłącznie określa jej wymiar w wysokości odpowiadającej górnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego za dany czyn według prawa polskiego⁵. Należy podzielić stanowisko Sąd Najwyższego⁶, że przy przejściu do wykonania kary lub kar orzeczonych w trybie ENA przez sąd innego państwa członkowskiego UE adaptacja tego wyroku do prawa polskiego w celu jego wykonania jest możliwa wyłącznie w odniesieniu do wysokości tych reakcji karnych, i to tylko wtedy, gdy owe reakcje orzeczone przez sąd państwa wydania nakazu przekraczają górną granicę ustawowego zagrożenia przewidzianego za to przestępstwo lub przestępstwa w Polsce. Polegać ma ona zaś jedynie na orzeczeniu w to miejsce kary w wysokości odpowiadającej górnej granicy ustawowego zagrożenia wynikającej z kwalifikacji prawnej przyjętej dla tego czynu w prawie polskim. Tym samym jakakolwiek modyfikacja innych części tego wyroku nie jest możliwa. W tym zakresie bowiem sąd polski jest związany orzeczeniem przyjętym do wykonania nawet, jeżeli adaptuje wysokość samej kary lub kar. Jako że to nie „wymiar kary” i jego elementy, w tym także określony w wyroku sposób odbywania orzeczonej kary, jeżeli prawo obcego kraju to przewiduje, lecz tylko jej wysokość może być dostosowywana do prawa polskiego, i to jedynie w warunkach określonych w art. 607s § 4 zd. drugie w zw. z art. 607t § 2 k.p.k.

Przy spełnieniu omawianych kryteriów adaptacja ma charakter obowiązkowy i sąd okręgowy nie ma swobody w określeniu wysokości tej kary. Nie może ona prowadzić przy tym do zaostrzenia odpowiedzialności karnej, co do rodzaju oraz czasu jej trwania.

4. ODMOWA WYKONANIA KARY Z UWAGI NA JEJ WYMIAR

Na zasadzie wyjątku adaptacja kary może doprowadzić do złagodzenia kary w trybie art. 611t § 2 k.p.k. Przepis ten stwarza bowiem taką możliwość wtedy, gdy kwalifikacja czynu przypisanego skazanemu według odpowiedniego przepisu polskiej ustawy karnej nie przewiduje możliwości wymierzenia kary pozbawienia wolności (np. w wypadku przestępstw nieprzewidujących kary pozbawienia wolności).

Ustawodawca wprowadził szczególne rozwiązanie polegające na określeniu samoistnej kary pozbawienia wolności. Należy dodać, że w uzasadnieniu projektu ustawy wdrażającej decyzję ramową 2008/909/WSiSW do prawa polskiego wskazano, iż w wypadku, gdy „(...) przestępstwo zgodnie z przyjętą według prawa polskiego kwalifikacją prawną nie jest zagrożone karą pozbawienia wolności, wykonuje się

⁵ Zob. S. Steinborn, uwagi do art. 607s, teza 17, [w:] *Kodeks postępowania karnego, komentarz*, L. Paprzycki (red), Warszawa 2013.

⁶ Postanowienie SN, I KZP 15/11.

karę orzeczoną przez sąd państwa wydania orzeczenia w wymiarze nieprzekraczającym 6 miesięcy pozbawienia wolności (art. 8 ust. 3 decyzji ramowej 2008/909/WSiSW). Okres 6 miesięcy pozbawienia wolności stanowi wysokość graniczną, poniżej której sąd polski ma możliwość odmowy wykonania kary. Z tego względu, jeżeli polski sąd nie odmówił wykonania kary o niższym wymiarze, powinien wykonać karę w wysokości orzeczonej przez właściwy organ państwa wydania orzeczenia. W innych wypadkach kara podlegająca wykonaniu w Polsce nie może przekraczać 6 miesięcy pozbawienia wolności⁷.

W przypadku, gdy do orzeczenia nie dołączono dokumentów lub informacji niezbędnych do wykonania kary na terytorium RP (niewystarczających do określenia kwalifikacji prawnej czynu według prawa polskiego) to, zgodnie z art. 607s § 4 w zw. z art. 611tl § 1 k.p.k., sąd winien odroczyć posiedzenie i zwrócić się do właściwego organu państwa wydania orzeczenia o nadesłanie takich dokumentów lub informacji niezbędnych do wykonania kary na terytorium RP.

5. WYMÓG OCENY MOŻNOŚCI OSIĄGNIĘCIA CELÓW KARY

W dalszej kolejności należy zwrócić uwagę, że sąd powinien dodatkowo wyjaśnić, czy sąd wnioskujący o przejęcie wykonania kary podjął się oceny, czy wykonanie kary w Polsce zwiększy szansę na realizację wychowawczych i zapobiegawczych celów kary wymierzonej skazanemu, a przez to na realizację nadrzędnego celu decyzji ramowej Rady 2008/909/WSWiS. Należy bowiem zwrócić uwagę, że już w preambule tej decyzji wskazano, że wykonanie kary w państwie wykonującym powinno zwiększać szansę na resocjalizację osoby skazanej. Ścisły związek pomiędzy skazanym a państwem wykonania kary pozbawienia wolności wiąże się z rezultatem, jaki ma być osiągnięty w następstwie przekazania kary do wykonania do innego państwa członkowskiego. Chodzi o lepszą realizację celów wychowawczych i zapobiegawczych kary.

Jeżeli zatem organ wnioskujący nie podjął się takiej oceny, to oczywiste jest, iż zostaje ona pozostawiona sądowi państwa wykonania orzeczenia. Brak dokonania tej oceny przez państwo wnioskujące nie stanowi negatywnej przesłanki prowadzącej do odmowy przejęcia kary do wykonania. Oznacza to, że w konsekwencji polski sąd *a quo* powinien ocenić, czy wykonanie kary w Polsce zwiększy – rzecz jasna potencjalnie – szansę na realizację wychowawczych i zapobiegawczych celów kary wymierzonej skazanemu, a przez to zrealizuje nadrzędny cel decyzji ramowej Rady 2008/909/WSWiS. Taki wymóg wynika z decyzji ramowej i został wprost wyrażony w art. 611tk § 4 k.p.k., zgodnie z którym sąd może wyrazić zgodę

⁷ Druk sejmowy nr 4583/VI z 17.08.2011 r.

na przejście do wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 61 litg § 1, zapadłego wobec skazanego niebędącego obywatelem polskim lub niemającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stałego ani czasowego miejsca pobytu, jeżeli ze względu na sytuację rodzinną lub szczególnie warunki osobiste skazanego przejście orzeczenia pozwoli w większym stopniu zrealizować wychowawcze i zapobiegawcze cele kary. Z punktu widzenia ewentualnej kontroli instancyjnej oczywiste jest, że wydane postanowienie powinno przedstawiać odpowiednią argumentację, aby móc poddawać się tej kontroli i umożliwić przeprowadzenie ewentualnej korektury, bez potrzeby uchylania orzeczenia.

Reasumując, wskazać należy, że odmowa wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej przez sąd państwa członkowskiego UE wymaga szerszej analizy i zwrócenia szczególnej uwagi na: kwestię nierzadkiej odmowy udzielenia przez skazanego zgody na wykonywanie kary w Polsce (gdy o wiele lepsze ma warunki w państwie wydania orzeczenia, np. w Niemczech, Szwecji czy Norwegii), a także kwestię wymiaru kary pozbawienia wolności i jej wykonania przez skazanego niebędącego obywatelem polskim.

BIBLIOGRAFIA

Literatura

Steinborn S., uwagi do art. 607s, teza 17, [w:] *Kodeks postępowania karnego, komentarz*, L. Paprzycki (red), Warszawa 2013.

Zielińska E., Serzysko A., *Przekazywanie skazanych na kary pozbawienia wolności*, Warszawa 2015.

Akty normatywne

Decyzja ramowa Rady 2008/909/WSWiS z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L. Nr 327 z 5.12.2008 r.).

Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 30, ze zm.).

Orzecznictwo

Postanowienie SN z 30.11.2011 r., I KZP 15/11, OSNKW 2011, nr 12, poz. 106.

Postanowienie SA w Gdańsku z 11.08.2016 r., II AKz 521/16, „Przegląd Orzecznictwa SA w Gdańsku” 2016, nr 4, Legalis nr 1538698.

The issue of taking over the imprisonment sentence on the territory of the Republic of Poland – selected issues

SUMMARY

The article presents the key issues related to the takeover of imprisonment sentences for execution in the territory of the Republic of Poland. The author of the article considered the issues of consent to surrender, the legal classification of the assigned act, refusal to execute the sentence due to its size and the requirement to assess the feasibility of achieving the objectives of the sentence as particularly important for the judicial practice. The analysis of the relevant provisions has led to the conclusion that due to the broad definition of exceptions to the requirement for the convict's consent, the transfer of a custodial sentence for execution in another state is in practice the rule, not the exception. As regards the sentence, the District Court has no discretion, but is bound by the amount of the sentence imposed in the issuing state. Adopting a different view would lead to the conclusion that the adaptation of the penalty allows for its adjustment to the criminal policy of the executing state, which would, in consequence, lead to a new sentence being imposed. Therefore, only if the sentence imposed is incompatible with the law of the executing state due to its duration, is it permissible to adjust it, provided that the penalty does not exceed the maximum penalty for a similar offence in the law of the executing state. The district court should also clarify whether the court requesting the takeover of the sentence has undertaken to assess whether the execution of the sentence in Poland will increase the chance of achieving the educational and preventive goals of the sentence imposed on the sentenced person, because the preamble to Council Framework Decision 2008/909 / JHA indicates that penalties in the executing state should increase the chances of the sentenced person's rehabilitation.

Keywords: Council Framework Decision 2008/909 / JHA, taking over the sentence to be executed, consent to transfer and serve the sentence of imprisonment

